

ՔԱՐՈԶԽՕՍԱԿԱՆ

**ԱՂԱՆ ՎԱՐԴԱՊԵՏ ԳՈԳՉԵԱՆԻ ՔԱՐՈԶԸ՝
ԽՕՍՈՒԱԾ Ս. ՅԱԿՈԲԵԱՆՅ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐԻՆ ՄԷՁ,
ՄԵԾ ՊԱՀՈՅ ՏՆՏԵՍԻ ԿԻՐԱԿԻՆ
(15 Մարտ, 2026)**

Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. Ամէն:

Սիրելի՛ հաւատացեալներ, այսօր կը տօնենք Մեծ Պահոց շորրորդ կիրակին, որ կը կոչուի Տնտեսի Կիրակի: Այս կիրակին կապուած է Դուկասի Աւետարանի մէջ յիշուած անիրաւ տնտեսի առակին:

Յիսուս այս առակով մեզի կը ներկայացնէ հետեւեալ պատմութիւնը. մեծահարուստ մը կար, որ տնտես ունէր: Օր մը մարդիկ կու գան եւ մեծահարուստին կը բողոքեն՝ ըսելով, թէ իր տնտեսը կը վատնէ իր հարստութիւնը:

Մեծահարուստը իր քով կը կանչէ տնտեսը, եւ բարկանալով անոր վրայ, կը պահանջէ, որ ան ներկայացնէ իր տնտեսութեան ամբողջ հաշիւը, որովհետեւ որոշած էր ազատել զինք իր ծառայութենէն:

Տնտեսը, լսելով այս որոշումը, իր մտքին մէջ կը խորհի եւ կ'ըսէ. «Ի՞նչ պիտի ընեմ հիմա, երբ տէրս կը վերցնէ իմ տնտեսութիւնս ինձմէ: Հող մշակել չեմ կրնար, իսկ մուրաւ կ'ամչնամ»: Ուստի ուրիշներուն յարկերուն տակ ապաստան գտնելու համար ան կը փորձէ օգտագործել վերջին հնարաւորութիւնը եւ բարիք ընել անոնց, որպէսզի յետագային անոնք իրեն օգնեն: Եւ իր քով կը կանչէ իր տիրոջ պարտապանները եւ իւրաքանչիւրին կը հարցնէ. «Որքա՞ն պարտք ունիս տիրոջս»: Առաջինը կը պատասխանէ. «Հարիւր տակառ ձէթ»: Տնտեսը կ'ըսէ անոր. «Առ մուրհակդ եւ շուտով գրէ՛ յիսուն»: Յետոյ կը կանչէ ուրիշ պարտապան մը եւ կը հարցնէ. «Դուն որքա՞ն պարտք ունիս»: Ան կը պատասխանէ. «Հինգ հարիւր պարկ ցորեն»: Տնտեսը անոր ալ կ'ըսէ «Առ մուրհակդ եւ գրէ՛ չորս հարիւր»: Եւ առակը կը պատմէ, որ Տէրը կը գովէ այս տնտեսը իր հնարամտութեան համար, եւ կ'ըսէ. «Այս աշխարհի որդիները աւելի հնարամիտ են, քան լոյսի որդիները»:

Շատեր այս առակը սխալ կը մեկնաբանեն եւ կ'ըսեն, թէ Քրիստոս կը գովէ անիրաւ տնտեսը եւ զայն աւելի կը գնահատէ, քան լոյսի որդիները:

Սիրելիներ, Քրիստոս երբեք չէ գոված մեղքը, եւ չէ քաջալերած մեզ, որպէսզի նմանինք մեղաւորին, նոյնիսկ եթէ անոր նպատակը արդարացնէր այդ միջոցը: Անտրամաբանական պիտի ըլլար, որ Քրիստոս գովէր մեղքը, որ հակառակ էր Իր Աստուածային խօսքին եւ որմէ մեզի ազատելու համար այս աշխարհ եկած էր: Աւելին՝ եթէ մեր Տէրը պիտի գովաբանէր անիրաւ տնտեսը, ապա զայն պիտի չկոչէր «այս աշխարհի որդի», այլ՝ «լոյսի որդի», եւ այս առակին հերոսին անունը պիտի ըլլար «անիրաւ տնտես», այլ՝ «բարի» կամ «օրինակելի տնտես»:

Առակին երկրորդ մասին մէջ մեր Տէրը կը բացատրէ, թէ ինչ նպատակով կը գովէ անիրաւ տնտեսին ըրածը, երբ կ'ըսէ. «Այս աշխարհի որդիները աւելի հնարամիտ են, քան լոյսի որդիները»: Այսինքն՝ գովելով անիրաւ տնտեսին գործը, Յիսուս կ'ուզէ մեզի ըսել հետեւեալը. եթէ այս աշխարհի որդիները իրենց տրամադրութեան տակ եղած բոլոր միջոցները կը գործածեն՝ իրենց նպատակներուն հասնելու եւ իրենց երկրային կեանքը ապահովելու համար, ապա ինչո՞ւ նոյնը չընեն լոյսի որդիները՝ ժառանգելու համար յաւերժական կեանքը, որ անհամեմատ բարձր է այս երկրային կեանքէն եւ անոր վրայ եղած անցողիկ նպատակներէն:

Եթէ աշխարհի որդիներուն կեանքը կը սկսի եւ կ'աւարտի այս աշխարհի վրայ եղած բարիքներով եւ նպատակներուն իրագործումով, ապա լոյսի որդիները՝ գիտնալով հանդերձ, որ այս առժամեայ աշխարհը իրենց տրուած է միայն պատրաստուելու եւ դրախտը ժառանգելու համար, ինչո՞ւ նոյն այդ հնարամտութեամբ չեն գործեր եւ իրենց աստուածահաճոյ գործերով սանդուխներ չեն կառուցեր դէպի յաւիտենական կեանք:

Ահա թէ ինչու այս առակին մէջ մեր Տէրը կ'ըսէ. «Անիրաւ մամոնայէն ձեզի բարեկամներ շինեցէք, որպէսզի երբ այն պակսի, ձեզի ընդունին յաւիտենական յարկերուն տակ», եւ ոչ թէ այս աշխարհի ժամանակաւոր յարկերուն տակ:

Մեզմէ շատեր կը բողոքեն եւ կ'ըսեն. մենք ոչ անիրաւ տնտեսին տրամադրութեան տակ եղած դրամն ունինք եւ ոչ ալ անոր իշխանութիւնը, որպէսզի կարողանանք ուրիշներուն բարիք ընել եւ, երբ այս կեանքէն մեր հեռանալու ժամանակը գայ, մեզ համար երկնքի յաւիտենական արքայութեան մէջ յարկեր պատրաստենք: Սակայն այսպիսի պնդումին Քրիստոս նոյն առակով կը պատասխանէ՝ ըսելով. «Քիչ բաներու մէջ հաւատարիմը շատ բաներու մէջ ալ հաւատարիմ է, եւ քիչ բաներու մէջ անիրաւը շատ բաներու մէջ ալ անիրաւ է»:

Մենք շատ յաճախ կը զլանանք անգամ մամենապզտիկ բաներով օգնել կարօտեալները: Ոչ թէ որովհետեւ չունինք այդ օգնելու հնարաւորութիւնը, այլ որովհետեւ վարժուած չենք օգնելու: Աւելի շուտ կը նախընտրենք մեր ձեռքին տակ եղած մամոնան եւ ունեցուածքը գործածել միայն մեր անձնական ցանկութիւններուն համար: Այսպիսի ապրելակերպը մարդը կը վարժեցնէ հանգիստ կեանքի եւ միայն իր անձին մասին մըրտածելու: Այդ ալ անոր կը մղէ կեանքի մէջ շատ հարստութիւն եւ մամոնայ ունենալու ցանկութեան եւ ձգտման:

Այս մտածումը մարդը կ'առաջնորդէ բաւարարուելու այս աշխարհի ցանկութիւններով, եւ շատ հարստութիւն ունենալը կը դառնայ անոր կեանքի միակ նպատակը: Այսպէս մարդը կը զրկուի լոյսի որդի ըլլալու շնորհէն եւ կը վերածուի աշխարհի որդիի: Աւելին՝ շատ նիւթական հարստութիւն ունենալու ցանկութիւնը մեզի կը մղէ, որ աւելի հետեւինք եւ ծառայենք աշխարհի օրէնքներուն: Այդ ժամանակ մենք կը կորսնցնենք մեր կեանքի ուղղութիւնը, որովհետեւ մամոնան կը դառնայ մեր տէրը, իսկ մենք՝ անոր ծառաները: Այսինքն՝ հարստութիւն ունենալու համար աշխարհի օրէնքները մեզ համար կը դառնան նոր պատուիրաններ, եւ մենք կը դադրինք հետեւելու այն պատուիրաններուն, որոնք մեր Տէրը մեզի աւանդած է: Այսպէս մեր կեանքին մէջ ուրիշ տէր մը կը յայտնուի, որուն անունը դրամ կամ հարստութիւն է: Ահա թէ ինչու մեր Տէրը այս առակին մէջ մեզի կը զգուշացնէ՝ ըսելով. «Չէք կրնար ծառայել թէ՛ Աստուծոյ եւ թէ՛ մամոնային»:

Ուրիշ առակ մը կը պատմէ, թէ մարդ մը կար, որ առտուները կ'աշխատէր եւ կը ծառայէր մէկու մը քով, որուն գործը մարդոց հարստութիւնը եւ ունեցուածքը գողնալն էր: Ան շատ լաւ կ'աշխատէր, եւ տէրը իր կատարած գործին համար զինք առատօրէն կը վարձատրէր:

Տէրը, շատ գոհ ըլլալով իր գործաւորին աշխատանքէն, ամենէն շատ գործը անոր կու տար: Օր մըն ալ, անոր լաւ աշխատանքին համար, իր կատարած կողոպուտէն թանկարժէք մատանի մը կը նուիրէ:

Նոյն այդ ծառան ուրիշ մէկու մը քով երկրորդ գործ մըն ալ գծատ էր, որ երեկոյեան ժամերուն կ'աշխատէր: Ան կ'երթար մարդոց տուները, կը խնամէր ծերերը եւ անոնց հետ կ'աղօթէր, որպէսզի բարի գործ մը կատարած ըլլայ եւ իր շուրջիններուն մօտ պարկեշտ մարդու տպաւորութիւն ձգէ՝ գաղտնի պահելով իր առտուան աշխատանքը: Այս ծառայութեան տէրը շատ գովասանք կը լսէր ծեր մարդոցմէ, որովհետեւ ծառան իր գործը լիովին կ'ընէր: Սակայն այն օրը, երբ ծառան իր առտուան գործին համար թանկարժէք մատանին ստացած էր, երեկոյեան իր երկրորդ աշխատանքին ժամանակ տուն մը կը մտնէ եւ կը տեսնէ ծեր զոյգ մը նստած բարձրաձայն կու լայ եւ կ'աղօթէ: Ան կը հարցնէ անոնց. «Ինչո՞ւ կու լաք, ի՞նչ պատահած է»: Ծեր զոյգը կը պատասխանէ ըսելով, թէ իրենց ունեցած ամբողջ հարստութիւնը առտու գողցուած է: Իսկ այդ հարստութեան մէջ էր նաեւ իրենց ամուսնութեան թանկարժէք մատանին:

Անոնք կը խնդրեն ծառային, որ միանայ իրենց աղօթքին, որպէսզի Տիրոջմէ խընդրեն, որ այդ գողը արժանանայ Աստուծոյ դատաստանին: Ծառան հասկնալով եղելութիւնը՝ ատելութեամբ կը լեցուի իր երկրորդ աշխատանքին հանդէպ եւ կը դադարի այդ գործը ընելէ: Ան կը նախընտրէ իր առաջին աշխատանքը, որովհետեւ զայն աւելի կարեւոր կը տեսնէ այս աշխարհիկ եւ անցողիկ կեանքը վայելելու համար:

Սիրելիներ՛ր, մէկը չի կրնար երկու տիրոջ ծառայել, անոնցմէ մէկը ուզէ կամ ոչ պիտի ընտրէ, ինչպէս որ մեր Տէրը կ'ըսէ այս առակին մէջ. «Ոչ մէկ ծառայ կրնայ ծառայել երկու տիրոջ, որովհետեւ եթէ ատէ մէկը՝ պիտի սիրէ միւսը, կամ եթէ մեծարէ մէկը՝ պիտի արհամարհէ միւսը»:

Երկու տիրոջ ծառայելու ձգտումը մարդը կը մղէ մէկը ատելու եւ միւսը սիրելու: Իսկ եթէ ան այդ տէրերէն չընտրէ ճիշդ Տէրը եւ նախընտրէ այս աշխարհի վրայ գտնուող անցողիկ ցանկութիւնները, ապա ի վերջոյ պիտի կորսնցնէ երկուքն ալ:

Սիրելի՛ հաւատացեալներ, ուրեմն եկէք հաւատարիմ ըլլանք մեր Տէր Յիսուս Քրիստոսին եւ հետեւինք միայն Անոր եւ Անոր պատուիրաններուն, որպէսզի չըլլանք այս աշխարհի որդիներ, այլ՝ լոյսի որդիներ:

Եկէք աղօթենք, որ մեր Տէր Յիսուս Քրիստոսը մեր բոլոր գործերուն եւ նպատակներուն մէջ ըլլայ մեր առաջնորդը, որուն վայել է փառք, իշխանութիւն եւ պատիւ՝ այժմ եւ միշտ եւ յաւիտենաս յաւիտենից. Ամէն: